

SZÖVETSÉGI BEVEZETÉS

Április 3., szombat délután

Sem szolgálatunkból, sem javainkból nem szabad semmit visszatartanunk, ha eleget kívánunk tenni az Istennel kötött szövetségünk feltételeinek... Az Atya valamennyi parancsának az a célja, hogy feltárja kötelezettségeinket nemcsak az Úr, hanem embertársaink iránt is. A világ történelmének ebben a késői időszakában ne engedjük meg, hogy szívünk önzősége miatt megkérdőjelezzük vagy elvitassuk Isten jogát a követelményei iránt. Másként kegyelmének gazdag áldásaitól fosztjuk meg magunkat. Szívünk, lelkünk és értelmünk legyen egy a Mindenható akarásával. Ha ezt megtesszük, akkor az Úr által megalapított szövetség, amelyet Ő maga tett kötelező érvényűvé, gyönyörű lesz a számunkra... Elég nekünk az a tudat, hogy Isten azt mondta: a rendelkezési és törvényei iránti engedelmség népe életét és jólétét eredményezi.

Isten szövetségi áldásai kölcsönösek... Az Úr elfogadja azokat, akik készséggel munkálkodnak nevének dicsőségére, akik bálványimádó és hitehagyó világunkban felmagasztalják Őt. Ezt mondja a Biblia a parancsolattartó népről: „Feljebbvalóvá tegyen téged minden nemzetnél, amelyet teremtett, dicséretben, névben és dicsőségben, és hogy szent népévé lehess az Úrnak, a te Istenednek, amint megmondta azt.” (5Móz 26:19) – *Isten csodálatos kegyelme*, 150. o.

Az ember mindent elnyer, ha engedelmeskedik a szövetségéhez hű Istennek. Az Úr a maga tulajdonságait ruházza az emberre, képesítve őt az irgalmasság és szánakozás gyakorlására. Isten szövetsége biztósít minket az Úr változhatatlan jelleméről. Akik azt állítják, hogy hisznek Istenben, mégis miért változékonyak és megbízhatatlanok? Mert nem szolgálnak szívből, mint akik a menny tetszésére és dicsőségére elkötelezettek. Nem elegendő csak általános fogalommal rendelkezünk Isten követelményeiről. Tisztában kell lennünk azzal, mik az Úr követelményei, és mi a mi kötelezettségünk. Isten szövetségének fel-

tétele: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erődből és teljes elmédből; felebarátodat pedig, mint magadat.” Ezek az élet feltételei: „Ezt cselekedd, mondta Krisztus, és élsz.” – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 932. o.

Szövetségéhez hű Istenünk a nyájas pásztor gyöngédségével és gondoskodásával a királyok Királyának hatalmát egyesíti. Útját semmi el nem torlaszolhatja. Hatalma korlátlan, és ez szavatolja, hogy biztosan beváltja népének tett ígéreteit. Minden akadályt el tud távolítani munkája útjából. Minden nehézséget el tud hárítani, hogy megmeneküljenek, akik szolgálják Őt, és tiszteletben tartják eszközeit. Jósága és szeretete végtelen; szövetségét meg nem változtatja. [...]

A legsötétebb napokon, amikor minden ijesztőnek tűnik, ne féljete. Bízatok Istenben. Akaratát véghez viszi, mindent jól tesz népe javára. Napról napra megújul azok ereje, akik szeretik és szolgálják Őt. Rendelkezésükre bocsátja értelmét, hogy miközben szándékát megvalósítják, ne tévedjenek. – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 10. o.

Április 4., vasárnap – Szövetségi alapok

Isten gyermekeinek olyan embereknek kell lenniük, akik teljes lényükkel és szívükkel Őt szolgálják, de nem várnak elismerést, mert tudatában vannak ünnepélyes fogadalmuknak, mely szerint vállalták, hogy az Úrnak és csakis az Úrnak fognak szolgálni. [...]

„És semmi elátkozott nem lesz többé; és az Istennek és a Báránynak királyiszéke benne lesz; és Ő szolgálai szolgálnak néki; és látják az Ő orcáját; és az Ő neve homlokukon lesz.” (Jel 22:3–4)

Kik ezek az emberek? Ők alkotják Isten népét, mivel földi életükkel hűséget tanúsítottak iránta. Megtartották Isten parancsolatait és Jézus, a Megváltó, a keresztre szegezett Krisztus hitét. – *Our High Calling*, 345. o.

Krisztus elhagyta az el nem bukott világokat és a mennyei angyalok társaságát, mert nem nézhette tétlenül, hogy az emberiség elszakad tőle. Levetette királyi koronáját és palástját, és bár Ő volt a menny Fejedelme és Ura, magára öltötte az emberi fertőt, és lejött az átokkal telt földre, hogy megkeresse az elveszett drágakincset, az engedetlensége miatt elbukott embert.

A kincsre mocsokban talált rá. Az önzés megkeményíti az ember szívét, ezért kerül Sátán uralma alá. Jézus azonban kiemeli a lelket a sötétségből a világosságra, hogy így a megmentett lélek dicsőséget szerezzen neki, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el bennünket. Lehetőségünk van szövetségre lépni Istennel, megbocsátást nyerni és békét találni. Az Üdvözítő megtalálja az elveszett emberiséget, és drágakőként helyezi a koronájára.

Ő még a legbűnösebb és legelesettebb embernek is reménységet nyújt. Így szól: „Aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.” (Jn 6:37) Amikor egy lélek megtalálja a Megváltót, az Úr úgy örül, mint a szántóvető, aki drágakincset talált. Kegyelme által addig munkálkodik a megtérő lélekben, míg Isten országa számára el nem készül a szépen csiszolt drágakő. – *That I May Know Him*, 84. o.

Minden nap oda kell szentelned magad Istennek, meg kell újítanod a szövetséget vele, hogy örökre az övé lehess. Sose hagyatkozz mulandó érzelmekre, hanem lábadat helyezd Isten biztos ígéreteire, és mondd: „Uram, te szóltál, és én hiszek az ígéretedben.” Ilyen a bölcs hit.

Felkavaró érzések kerítenek majd hatalmukba, látva, hogy némelyek szembefordulnak a krisztusi elvekkkel. Nehézségek érnek, és a hited megpróbáltatik, de arra bátorítalak, hogy csak Jézusra nézz, és semminek se engedd, hogy megkeményítse a szívedet, vagy a hitetlenség sötét árnyait hozza rád. Ne engedd, hogy bármi is eltántorítson a hittől. Úgy élj, mintha szüntelenül Isten előtt állnál. Úgy beszélj Jézushoz, mint egy barátához. Ő kész megsegíteni a legnagyobb próbában is, és melletted áll a legsúlyosabb helyzetben. – *Our High Calling*, 124. o.

Április 5., hétfő – Szövetség Noéval

Több mint száz évvel az özönvíz előtt Isten angyalt küldött a hűséges Noéhoz, és tudatta vele, hogy többé nem kegyelmez a megromlott emberiségnek. De nem akarta őket tudatlanságban hagyni szándéka felől. Ki akarta tanítani Noét, hogy hűséges prédikátorrá tegye, aki figyelmezteti a világot a közelgő pusztulására, hogy a föld lakóinak nincs mentségük. Megbízta Noét, hogy prédikáljon a népnek, és egy bárkát kellett készítenie az Úr utasítása szerint saját magának és családjának megmentésére. De nemcsak prédikálnia kellett, hanem

a bárka építésének példája által mindenkit meg kellett győznie, hogy elhiggyék, amit hirdet. – *A megváltás története*, 62. o.

Noé hűségesen követte Isten utasításait. A bárka minden részletében úgy készült el, ahogy az Úr parancsolta, és élelmet tárolt embernek és állatnak. [...]

Isten megparancsolta Noénak „Menj be te és egész házad népe a bárkába: mert téged láttalak igaznak előttem ebben a nemzedékben.” (1Móz 7:1) A világ elvetette a pátriárka figyelmeztetését, de befolyása és intése áldást hozott a saját családjára. Lelkiismeretességének és becsületességének jutalmaként a Mindenható megmentette vele együtt családjának minden tagját. Micsoda bátorítás ez a hűséges szülőknek! – *Pátriárkák és próféták*, 97–98. o.

Az Úr mindig figyelmeztette az embereket az eljövendő ítéletre. Azok, akik bíztak Krisztus nekik időben adott üzenetében, hitük szerint cselekedtek életük folyamán, és engedelmeskedtek parancsolatainak, azok megmenekültek azoktól az ítéletektől, amelyek az engedetlenekre és a hitetlenekre sújtottak le. Istennek ezt az üzenetét kapta meg Noé: „Menj be te és egész házad népe a bárkába: mert téged láttalak igaznak előttem ebben a nemzedékben.” (1Móz 7:1) Noé engedelmeskedett, és Isten megmentette őt. Lóthoz a mennynek az az üzenete érkezett: „Keljete fel, menjete ki e helyből, mert elveszti az Úr e várost.” (1Móz 19:14) Lót a mennyei hírnökök vezetése alá helyezte magát, és Isten megőrizte őt. Így Krisztus tanítványai is megkapták a figyelmeztetést Jeruzsálem lerombolásáról. Azok, akik felfigyeltek az eljövendő pusztulás jeleire, és elmenekültek a városból, elkerülték a megsemmisülést. Ehhez hasonlóan Isten most minket is figyelmeztet Jézus második eljövetelére és arra a megsemmisítő pusztulásra, amely a világra sújt le. Azok, akik figyelembe veszik a menny intését, megmenekülnek. – *Jézus élete*, 634. o.

Az igaz hit igényli, majd megragadja a megígért áldásokat, még mielőtt azok megvalósulnának vagy érezhetők volnának. Hittel küldjük imáinkat a mennyei szentek szentjébe; hittel ragadjuk meg a megígért áldásokat, és tartjuk magunkénak. Higgyük, hogy el is nyerjük az áldásokat, mert hittel már megragadtuk azokat, és azok már e szöveg

értelmében a tulajdonukat képezik: „Mindaz, amit imáitokban kértek, ha hiszitek, hogy elnyeritek azokat, megadatik néktek.” Itt hitre, egyszerű hitre van szükség, mellyel elhisszük, hogy az áldásokat elnyerjük, még mielőtt láthatnánk azokat. [...] Ha a sötétség sűrű felhői tornyosulnak gondolatvilágunk felett, akkor ütött annak órája, hogy élő hittel törjük át a sötétséget, és szórjuk szét a felhőket. Az igaz hit azokon az ígéreteken nyugszik, melyek Isten szavában foglaltaknak, és csak azok tarthatnak arra igényt, kik feltétel nélkül engedelmeskednek az Úrnak.
– *Tapasztalatok és látomások*, 72. o.

Április 6., kedd – Szövetség Ábrámmal

Mégis Isten választotta ki Izraelt. Ő hívta el, hogy megőrizze törvényének ismeretét az emberek között, valamint azokat a szimbólumokat és jövendőléseket, amelyek az Üdvözítőre mutattak. Az Úr azt akarta, hogy ez a nép az üdvösség kútfeje legyen a világ számára. Ami Ábrahám volt vándorlásai földjén, ami József volt Egyiptomban, és Dániel Babilónia királyi udvarában, azzá kellett volna válnia a zsidó népnek is a nemzetek között. Az Atyát kellett volna kinyilatkoztatniuk az embereknek.

Amikor Isten elhívta Ábrahámot, így szólt hozzá: „Megáldalak téged, [...] és áldás leszel, [...] és megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei.” (1Móz 12:2–3) Ezt a tanítást ismételte meg az Úr a próféták által is. Izraelt közben háború és fogság pusztította, mégis nekik szólt az ígélet: „És a Jákóbnak maradéka olyan lesz a sok nép között, mint az Úrtól való harmat, mint a zápor a fűnek, mely nem emberben reménykedik, és nem bízik embernek fiaiban.” (Mik 5:7)
– *Jézus élete*, 27. o.

A Krisztus és Sátán közötti küzdelem csatatere – a föld, ahol a megváltás terve megvalósult – a világegyetem tankönyve. Mivel Ábrahám korábban kételkedett Isten ígéreteiben, Sátán azzal vádolta az angyalok és az Úr előtt, hogy nem teljesítette a szövetség feltételeit, és ezért méltatlan annak áldásaira. Az Atya az egész menny előtt bizonyítani akarta szolgája hűségét: be akarta mutatni, hogy nem fogadhat el kevesebbet, csak a tökéletes engedelmességet, és jobban fel akarta tární előttük a megváltás tervét. [...]

A próba sokkal keményebb volt, mint ami elé Isten Ádámot állította. Az összeüleknek szóló tiltó parancs iránti engedelmesség nem

járt szenvedéssel, de az Ábrahámnak szóló parancs a legfájdalmasabb áldozatot követelte. Az egész menny csodálkozva és csodálattal figyelte a pátriárka rendíthetetlen engedelmességét. Az egész menny ujjongott Ábrahám hűsége láttán. Sátán vádja hamisnak bizonyult. Isten kijelentette szolgájának: „Most már tudom, hogy istenfélő vagy” (az ördög vádjai ellenére), „és nem kedveltél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek énérettem” (1Móz 22:12). Az Úr szövetsége, amelyet más világok értelmes lényei előtt esküvel erősített meg Ábrahámnak, azt tanúsította, hogy az engedelmesség jutalmat kap. – *Pátriárkák és próféták*, 154–155. o.

Amikor Isten kiválasztotta Ábrahámot igazságának képviselőjeként, elvitte országából, rokonai közül, és elkülönítette őt. Saját képére akarta alakítani és saját terve szerint tanítani Ábrahámot. A világ tanítóira nem volt szükség. Meg kellett tanulnia, hogyan parancsolja meg gyermekeinek és háza népének, hogy igazságot és törvényt cselekedjenek, és őrizzék meg az Úr útját. Erre a munkára hív el bennünket Isten. Meg akarja tanítani nekünk, hogyan vezessük családjunkat, hogyan irányítsuk gyermekeinket, és hogyan parancsoljuk meg háznépünknek, hogy őrizzük meg az Úr útját. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 409. o.

Április 7., szerda – A Mózesrel kötött szövetség

Némelyek közülük gondosan tanították gyermekeiket Isten törvényére, azonban az izraeliták közül sokan annyi bálványimádást láttak, hogy összezavarták a menny törvényének alapelveit. Az istenfélők lelki gyötrelmükben az Úrhoz kiáltottak, hogy törje le fogságuk igáját, és hozza ki őket rabságuk földjéről, hogy szabadon szolgálhassák Őt. Isten meghallotta kiáltásukat, és elhívta Mózeset eszközül népének megszabadítására. – *A megváltás története*, 147. o.

Nem csak az Üdvözítő adventje alkalmával, hanem a bűneset és a megváltás utáni korszakokban is Krisztusban békéltette meg Isten önmagával a világot (2Kor 5:19). Jézus volt az alapja és a középpontja az áldozati rendszernek a pátriárkák korszakában csakúgy, mint a zsidók idejében. [...] Isten Fia volt az, aki őszüleinknek a megváltás ígéretét adta. Ő volt az, aki a pátriárkáknak kijelentette magát. Ádám, Noé, Ábrahám, Izsák, Jákób és Mózes megértette az evangéliumot.

Az üdvösséget ők az ember helyettese és keze útján keresték. Az ősidők szent emberei közösségekben voltak azzal az Üdvözítővel, aki eljövendő volt hozzánk emberi testben. Sőt, néhányan közülük szemtől szemben beszélgettek Krisztussal és a mennyei angyalokkal.

Jézus nemcsak a pusztában volt a héberek vezetője – Ő volt az az angyal, aki Jahve nevét viselte, és aki felhőoszlopba burkolva járt a nép előtt –, de Ő volt az is, aki Izraelnek a törvényt adta. A Sínai-hegy félelmetes dicsősége közepette Krisztus az egész nép hallatára kijelentette Atyja Tízparancsolatát. Ő volt az, aki a kőtáblákba vésett törvényt odaadta Mózesnek. – *Pátriárkák és próféták*, 366. o.

„Most azért, ha figyelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyém az egész föld.” (2Móz 19:5)

Az ígéret nemcsak Izraelnek adatott, hanem mindazoknak is, akik engedelmisséget tanúsítanak Isten Igéje iránt... Mert hű az Úr, aki elhívott az Ő Fiával való közösségre. Amikor férfiak és nők együttműködnek Istennel a rájuk bízott feladatok elvégzésében, akkor erőt erő után nyerve haladnak előre. Akik gyermeki hittel bíznak abban, hogy Isten nem ejt hibát, és meg fogja erősíteni őket Krisztusban, azoknak az Úr ugyanazt mondja, mint hajdanán Izraelnek: „Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki minden nép közül e föld színén.” (5Móz 7:6)

Isten kész vezetni azokat, akik engednek a vezetésének. Szeretne mindannyiunkat megtanítani a meg nem szűnő bizalom, a töretlen hit és a feltétel nélküli engedelmisség leckéjére. Így szól hozzánk: „Én vagyok az Úr, a te Istened. Járj velem, és én világosságot árasztok a te utadra.” – *Our High Calling*, 24. o.

Április 8., csütörtök – Új szövetség (Jer 31:31–33)

Az örök élet elnyerésének feltétele – a teljes engedelmisség – az új szövetségben is ugyanaz, mint a régi szövetségben. A gőgös és fennhéjázó természet miatt számos olyan bűn volt, amelyre vonatkozóan a törvény – a régi szövetségben – nem tette lehetővé bármiféle engesztelő áldozat bemutatását. Az új és jobb szövetségben azonban Krisztus azok helyett is eleget tett a törvény előírásainak, akik azt áthágnak, ha hit által elfogadják Őt Megváltójuknak. Kegyelemben és megbocsátásban

részesülnek mindazok, akik Jézus elé járulva és az Ő érdemeire hagyatkozva akarnak a bűntől megszabadulni. Az új szövetségben Krisztus vére által tisztulunk meg a bűntől. A bűnös semmiképp sem tud engesztelést szerezni bármilyen bűnre is. Viszont Isten megígérte a Fia által felkínált ingyen ajándékot, az erőt, de ezt az ígéretet csak az az ember értékeli, aki felismeri bűnösségét, és tehetetlen lelkét átadja Krisztusnak, a bűnöket megbocsátó Megváltónak. Jézus az Ő tökéletes, „szent és igaz és jó” (Róm 7:12) törvényét, Isten jellemének törvényét helyezi a szívébe. – *That I May Know Him*, 299. o.

A Biblia a Krisztus és egyháza közötti szent és állandó viszony jellegét a házasság kötelékéhez hasonlítja. Az Úr ünnepélyes szövetséggel kötötte népét magához. Azt ígérte, hogy Istenük lesz, ők pedig megfogadták, hogy Istenéi lesznek, és csakis az övéi. Az Úr kijelenti: „Eljegyezlek téged magamnak örökre, és pedig igazsággal és ítélettel, kegyelemmel és irgalommal jegyezlek el.” (Hós 2:18) – *A nagy küzdelem*, 381. o.

Az adventistáknak komolyan fel kell készülniük, ha meg akarnak állni a rájuk váró próbákban. Ha az utolsó napok kísértései és nehézségei között hűségesek akarnak maradni Istenhez, akkor alázatos szívvel keressék az Urat, hogy bölcsességhez jussanak, amivel ellenállhatnak az ördög ámításainak.

Elménkben szüntelenül ébren kell tartanunk Urunk közeli eljövételének ünnepélyes gondolatát, és az esemény fényében meg kell értenünk a ránk háruló személyes munkát. A Szentlélek segítségével le kell győznünk saját gonosz hajlamainkat és vágyainkat, és ki kell űznünk az életünkől minden olyan elemet, ami keresztényellenes magatartásra vall. Csak így készíthetjük fel szívünket Isten áldásainak befogadására, mert Ő kész a kegyelmét ajándékba adni és bennünket összhangba hozni Jézus hitével. [...]

Ezekben az időkben Isten hűségesek gyermekei élő bizonyágtételként járjanak, hogy a gonosz világ is megláthassa, hogy van egy nép, amely félreteszi saját vágyait, és a menny akaratát igyekszik cselekedni, és a nép szívébe és életébe van beírva az Úr törvénye. Erőteljes kísértések és nehéz próbák elé nézünk. Az Isten parancsolatait megtartó népnek fel kell készülnie a próba idejére, mélyebb tapasztalatokat kell szereznie Istennel, és gyakorlati ismereteket kell elsajátítania Krisztus

feddhetetlenségével kapcsolatban. Nemcsak a hitetlenekhez, hanem az egyház tagjaihoz is szól az intelem: „Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok Őt segítségül, amíg közel van.” (Ésa 55:6) – *In Heavenly Places*, 347. o.

Április 9., péntek – További tanulmányozásra

– *Pátriárkák és próféták: „Ábrahám Kánaánban”* című fejezet.